

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๕ - ๑๖/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๔/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๖๔

วันที่ ๖ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง ศาลอาญา

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของนางสาวเบนจา อะปัญ ผู้ถูกกล่าวหาในคดีหมายเลขดำที่ ลศ ๖/๒๕๖๔ และของนายณัฐชนน ไพโรจน์ ผู้ถูกกล่าวหาในคดีหมายเลขดำที่ ลศ ๘/๒๕๖๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้รวมคดีทั้งสองคดีเข้าด้วยกันและให้พิจารณาวินิจฉัยไปในคราวเดียวกัน ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้ถูกกล่าวหา และเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการประจำศาลอาญา ในฐานะผู้กล่าวหา ได้กล่าวหานางสาวเบนจา อะปัญ และนายณัฐชนน ไพโรจน์ ผู้ถูกกล่าวหา ต่อศาลอาญา ขอให้พิพากษาลงโทษในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล กรณีเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๔ มีมวลชนกลุ่ม “แนวร่วมธรรมศาสตร์และการชุมนุม” เข้ามาทำกิจกรรมในบริเวณศาลอาญาโดยมีการยื่นจดหมาย “ราชอยู่ติธรรม” พร้อมทั้งยื่นอ่านกลอน “ตุลาการภีวดี” และได้รวมตัวกันบริเวณบันไดทางขึ้นด้านหน้าศาลอาญา มีการใช้เครื่องขยายเสียง พร้อมทั้งตะโกนข้อความ “ปล่อยเพื่อนเรา” รวมทั้งทำกิจกรรมเชิงสัญลักษณ์ร่วมตะโกนด้วยข้อความต่าง ๆ มีการพูดผ่านเครื่องขยายเสียงด้วยถ้อยคำรุนแรง ดุฎกดูแคลนศาลและผู้พิพากษาศาลยุติธรรม วังฝ่าแนวร่วมแฉกันที่ศาลวางไว้หน้าบันไดศาลและโปรยแผ่นกระดาษในขณะวิ่งขึ้นไปบนบันไดศาลอาญา โดยมีการตะโกนกล่าวโทษศาลยุติธรรมและตุลาการศาลยุติธรรมอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยภายในศาลอาญา การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองเป็นการประพฤติดนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาล และกระทำการฝ่าฝืนข้อกำหนดของศาลอาญาว่าด้วยการรักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณศาลอาญา

พ.ศ. ๒๕๖๔ ฉบับลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๔ อันเป็นความผิดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๓ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๘๐

ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา โดยอ้างว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่ใช่การขัดขืนไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของศาลอาญาว่าด้วยการรักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณศาลอาญา พ.ศ. ๒๕๖๔ ฉบับลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๔ และไม่เป็นความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแต่อย่างใด และยื่นคำร้องขอให้ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง วรรคสอง (ที่ถูกคือวรรคหนึ่ง) (ข) และวรรคสาม ซึ่งกำหนดให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลด้วยโทษจำคุกสูงสุดถึง ๖ เดือนโดยทันทีนั้น เป็นการเพิ่มภาระและจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักความได้สัดส่วนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ดังนี้

(๑) การกำหนดโทษจำคุกหรือกักขังในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลสูงถึง ๖ เดือน เป็นมาตรการไม่สอดคล้องกับหลักความจำเป็น เพราะไม่ใช่มาตรการที่จำกัดสิทธิขั้นน้อยที่สุด ในต่างประเทศมีการกำหนดมาตรการที่จำกัดสิทธิขั้นน้อยกว่า แต่สามารถทำให้วัตถุประสงค์ในการควบคุมการพิจารณาคดีเป็นไปโดยสงบเรียบร้อยบรรลุผลได้ เช่น ในประเทศอังกฤษกำหนดโทษควบคุมตัวไม่เกิน ๑ เดือน หรือในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีกำหนดโทษคุมขังไม่เกิน ๑ สัปดาห์ และหากเปรียบเทียบกับกฎหมายภายในตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๔ ก็กำหนดให้ศาลลงโทษจำคุกได้ไม่เกิน ๑ เดือนเท่านั้น

(๒) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ เป็นบทบัญญัติที่ให้ดุลพินิจแก่ศาลเลือกลงโทษจำคุกได้ทันที โดยปราศจากการใช้มาตรการอื่น ๆ ก่อน และให้อำนาจศาลในการกำหนดโทษจำคุกสูงสุดถึง ๖ เดือน ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดโทษไว้อย่างร้ายแรงและไม่สอดคล้องกับหลักความจำเป็นทั้งที่ยังมีมาตรการที่จำกัดสิทธิขั้นน้อยกว่า ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดขั้นตอนให้ต้องมีการตักเตือนก่อนใช้อำนาจในการลงโทษจำคุก การเพิ่มโทษในส่วนของโทษปรับแทนและลดระยะเวลาในการจำคุก หรือแม้กระทั่งการปรับเปลี่ยนโทษจำคุกดังกล่าวเป็นคุมขังเพียง ๒๔ ชั่วโมง เพื่อให้การควบคุมการพิจารณาคดีเป็นไปโดยสงบเรียบร้อย

(๓) การกำหนดโทษจำคุกสูงถึง ๖ เดือน ยังเป็นมาตรการที่ขัดกับหลักความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบ เนื่องจากเป็นมาตรการที่ทำให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนต้องถูกจำกัดอย่างรุนแรงและสูญเสียไปมากกว่าประโยชน์สาธารณะที่ได้รับในเรื่องการทำให้การพิจารณาคดีเป็นไป

โดยสงบเรียบร้อย และก่อให้เกิดต้นทุนทางสังคมที่รัฐต้องเสียไปในการดำเนินการเพื่อดูแลผู้ต้องขัง โดยไม่จำเป็น

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๖ การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

มาตรา ๒๑๒ ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยมาตรา ๕ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ในคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบต่อคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว เว้นแต่ในคดีอาญาให้ถือว่าผู้ซึ่งเคยถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าไม่ชอบด้วยมาตรา ๕ นั้น เป็นผู้ไม่เคยกระทำความผิดดังกล่าวหรือถ้าผู้นั้นยังรับโทษอยู่ก็ให้ปล่อยตัวไป แต่ทั้งนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิที่จะเรียกร้องค่าชดเชยหรือค่าเสียหายใด ๆ

๒. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑

มาตรา ๗ ให้ศาลมีหน้าที่และอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดี ดังต่อไปนี้

(๑) คดีเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายหรือร่างกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕๐ เมื่อมีผู้ยื่นหนังสือขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัย และศาลเห็นว่าเป็นกรณีที่ต้องด้วย มาตรา ๔๑ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) หรือ (๙) ให้ศาลรับไว้พิจารณาและ ดำเนินการต่อไป

๓. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๓๓ ถ้าคู่ความฝ่ายใดหรือบุคคลใดกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลใด ให้ศาลนั้นมีอำนาจสั่งลงโทษโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งสองวิธีดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

(ก) ไล่ออกจากบริเวณศาล หรือ

(ข) ให้ลงโทษจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

การไล่ออกจากบริเวณศาลนั้นให้กระทำได้ชั่วระยะเวลาที่ศาลนั่งพิจารณาหรือภายในระยะเวลา ใด ๆ ก็ได้ตามที่ศาลเห็นสมควร เมื่อจำเป็นจะเรียกให้ตำรวจช่วยจัดการก็ได้

ในกรณีกำหนดโทษจำคุกและปรับนั้นให้จำคุกได้ไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ศาลหรือองค์กรตุลาการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ คือ การพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทต่าง ๆ ดังนั้น เพื่อให้ศาลสามารถดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังกล่าวไปได้โดย เรียบร้อย นานาอารยประเทศจึงจัดให้มีระบบหรือหลักประกันในการคุ้มครองการปฏิบัติหน้าที่ของศาล หลายประการ ที่สำคัญประการหนึ่งคือการสร้างกลไกในการพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งความเคารพและยอมรับใน อำนาจตุลาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีตามอำนาจหน้าที่ ของศาล เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปได้อย่างเรียบร้อย รวดเร็วและเป็นธรรม ปราศจากการถูกข่มขู่ คุกคาม หรือขัดขวางให้กระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลต้องล่าช้าหรือหยุดชะงักลงไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงได้มีการกำหนดเรื่องละเมิดอำนาจศาลขึ้น ซึ่งเป็นแนวความคิดมาจากศาลในระบบ คอมมอนลอว์ตั้งแต่ในยุศตวรรษที่ ๑๒ หลังจากนั้นศาลในระบบซีวิลลอว์จึงได้บัญญัติบทความผิด ฐานละเมิดอำนาจศาลขึ้นมาใช้ด้วย ในประเทศไทยกล่าวได้ว่ามีการบัญญัติความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล ขึ้นครั้งแรกไว้ในพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ร.ศ. ๑๒๗ ต่อมาจึงได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และได้มีการบังคับใช้บทบัญญัติเรื่องละเมิดอำนาจศาลโดย ต่อเนื่องมาตลอดถึงปัจจุบัน

สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกกล่าวหาได้อ้างไว้ในคำโต้แย้งว่า การกำหนดโทษความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง (ข) และวรรคสาม ที่กำหนดให้ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลด้วยโทษจำคุก ๖ เดือนโดยทันที เป็นการเพิ่มภาระและจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน ตามมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญ นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ถ้าคู่ความฝ่ายใดหรือบุคคลใดกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลใด ให้ศาลนั้นมีอำนาจสั่งลงโทษโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งสองวิธีดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ (ก) ไล่ออกจากบริเวณศาล หรือ (ข) ให้งโทษจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ” วรรคสอง บัญญัติว่า “การไล่ออกจากบริเวณศาลนั้นให้กระทำได้ชั่วระยะเวลาที่ศาลนั่งพิจารณาหรือภายในระยะเวลาใด ๆ ก็ได้ตามที่ศาลเห็นสมควร เมื่อจำเป็นจะเรียกให้ตำรวจช่วยจัดการก็ได้” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีกำหนดโทษจำคุก และปรับนั้นให้จำคุกได้ไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท” มาตราดังกล่าวได้ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจในการลงโทษตามที่กำหนดไว้ตามความเหมาะสมแก่กรณีแห่งการกระทำผิด ซึ่งในทางปฏิบัติ ศาลก็จะใช้อำนาจดังกล่าวก่อนเป็นเบื้องต้นตามที่ศาลมีอำนาจว่ากล่าวตักเตือนได้ในระหว่างการพิจารณาคดีอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายกำหนดให้อำนาจศาลในการว่ากล่าวตักเตือนไว้อีกแต่อย่างใด ส่วนการลงโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาทหรือจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ วรรคสาม นั้น ก็เป็นดุลพินิจที่กฎหมายมอบให้ศาลใช้ได้ตามควรแก่กรณีซึ่งศาลมีดุลพินิจที่จะลงโทษจำคุกต่ำกว่าที่กำหนด หรือแม้แต่จะใช้ดุลพินิจให้รอการลงโทษก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงแห่งพฤติการณ์หรือการกระทำของผู้กระทำผิดรวมทั้งผลร้ายหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่สถาบันศาล เช่น การกระทำละเมิดอำนาจศาลนั้นได้ส่งผลกระทบต่ออำนาจความศรัทธาและเชื่อมั่นในอำนาจตุลาการซึ่งเป็นหนึ่งในอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทยมากน้อยเพียงใด เพราะศาลคือสถาบันผู้ปกป้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของทุกคนในสังคมให้รอดพ้นจากการถูกข่มเหงรังแกหรือใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หากศาลถูกทำลายศรัทธาหรือความเชื่อมั่นลงไป สถาบันที่จะคอยปกป้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของทุกคนในสังคมย่อมถูกทำลายลงไปด้วยเช่นกัน ส่วนข้อที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าโทษจำคุกหกเดือนไม่สอดคล้องกับหลักความจำเป็น ขัดกับหลักความได้สัดส่วน นั้น เห็นว่า การบัญญัติบทลงโทษในกฎหมายย่อมมีเหตุผลความจำเป็นหรือความเหมาะสมในแต่ละเรื่องแต่ละกรณีต่างกันไป ไม่อาจกำหนดให้ต้องใช้บรรทัดฐานเดียวกันบังคับกับการกระทำหรือพฤติการณ์หรือเหตุการณ์และผลลัพธ์ที่แตกต่างกันได้ เห็นได้จากการกำหนดอัตราโทษในต่างประเทศมีหลายประเทศกำหนดไว้สูงกว่าประเทศไทย เช่น ประเทศอังกฤษ (ศาลสูง) มีโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี ปรับไม่เกิน ๒,๕๐๐ ปอนด์ หรือทั้งจำทั้งปรับ ประเทศแคนาดา มีโทษจำคุกไม่เกิน

๒ ปี และปรับหรืออาจถูกยึดทรัพย์หรือให้ชดใช้ค่าธรรมเนียม สาธารณรัฐเกาหลี (ศาลรัฐธรรมนูญ) มีโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี ปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ วอน สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า ๒ เดือน แต่ไม่เกิน ๒ ปี สหรัฐอเมริกา (กรณีมีลูกขุน) มีโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ ประเทศอินเดียมีโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ รูปี ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกกล่าวหาประเด็นนี้จึงไม่มีเหตุผลที่จะให้รับฟังได้

ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งสองวิธี และกำหนดโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อให้การคุ้มครองสถาบันศาลซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการในการพิจารณาพิพากษาคดีให้ดำเนินไปโดยเรียบร้อย มีอิสระโดยไม่ถูกคุกคาม มีความรวดเร็วและเป็นธรรม ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและความน่าเชื่อถือของสถาบันศาลให้คงอยู่ในสังคมไทยต่อไปได้ เพื่อเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนชาวไทยทุกคน โดยเสมอหน้ากัน ตามวัตถุประสงค์แห่งบทบัญญัติของกฎหมายที่ว่าด้วยการละเมิดอำนาจศาล แม้จะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอยู่บ้าง แต่ก็เป็นการจำกัดเฉพาะเท่าที่จำเป็นและได้สัดส่วนกันระหว่างประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ที่จะเกิดแก่ส่วนรวมกับสิทธิหรือเสรีภาพของประชาชนที่อาจถูกจำกัดลงไปบ้าง ไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงแต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ